

Nietzsche, olen rakastunut kirjoituskoneesi ääni tulee uniini veit minut puutarhaan kerran näimme kuinka jossakin kaukana ilmajuna suistui raiteiltaan. käänsin pääni pois mutta sinä katselit kauan hievahtamatta, silmissä savua ja metallin nälkä myöhempinä iltoina minä todella uskon symmetriaan painaudun pöytäsi pähkinäntuoksuun sinä kysyt säilyttäisinkö hampaitasi kaulallani lasipullossa sitten kun sinua ei ole.